

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ἀποστολῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (συνέχ.). — Κ^α: Ο.Ν. Χμέλιεφ : Η ΤΡΙΧΑ-
ΠΤΟΠΟΙΟΣ,, μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α.Γ. Κωνστατιρίδου, (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσῶν 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

PAUL DESTEX

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ
ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

Ε'

Ἀφοῦ ἡ δεσποινὶς Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ ἐκορέσθη θεωμένη τοῦ πρὸ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐκτεινομένου ἀπείρου ὀρίζοντος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀπλοῦν δωμάτιον, ὅπερ τῇ ἐχρησίμευεν ἀντὶ ἰδιαιτέρας αἰθούσης, συνεπλήρου δὲ τὴν ἐν τῇ πτέρυγι τοῦ πύργου κατοικίαν, ἣν τῇ εἶχε παραχωρήσει ὁ γέρον μαρκήσιος.

Ἐγραψεν ἐπιστολὴν, ἣν σφραγίσασα ἐπέγραψε: «Πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Μονταμβέρ, μέγαρον Μονταμβέρ, ὁδὸς Βιλεβέκ, εἰς Παρισίους.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουσαν τὴν θύραν τῆς.

— Ἐμπρός, εἶπεν.

Μικρόσωμος γέρον, περιβεβλημένος ποικιλόχρουν κοιτωνίτην, φορῶν σκούφον ἐκ καστανοχρόου βελούδου, ζωηρόν, ὡσπερ ἱέρακος, ἔχων τὸ ὄμμα, εὐχαρὶς ἔτι καὶ κάτισχυος, ἐφάνη εἰς τὴν θύραν, παρατηρῶν ζωηρῶς περὶ ἑαυτὸν.

Ἦτο ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλεως τοῦ Σεβάν, πάππος τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ θετός τῆς Ἐλένης.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς εἰς προὔπληκτον αὐτοῦ μειδιῶσα.

— Καλὴ ἡμέρα, θεῖέ μου, εἶπε τείνουσα αὐτῷ τὸ μέτωπον.

— Καλὴ ἡμέρα, τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ γέρον, καλὴ ἡμέρα!

Ἐπλησίασε τὸ στόμα του, οὐ δύσκολον ἦν ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὴν ἀρχικὴν μορφήν, εἰς τὸ ἀγνόν τῆς νεάνιδος μέτωπον, οἷον εἰσπνέων τὴν εὐωδίαν τῆς ἀνθηρᾶς καὶ ἡδείας ἐκείνης νεότητος.

— Ὅποια εὐωδία, εἶπε μετὰ τῆς ἰδιαζούσης εἰς τοὺς γέροντας εὐπροσηγορίας. Λέγουν, ὅτι τὸ ἔαρ εἶναι ἔξω, εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς λειμῶνας. Πόσον ἀπατῶνται! τὸ ἔαρ εἶν' ἐδῶ εἰς τὴν κεφαλὴν νεαρᾶς κόρης, τῆς δεσποινίδος Ἐλένης δὲ Ροσεβιέλ, τῆς ἀνεψίως μου.

— Καλέ μου θεῖε!

— Ἀλλά, ὑπέλαβεν, ἄς ὁμιλήσωμεν σπουδάζως.

— Σπουδάζως;

— Ναί, περὶ τινος ὑποθέσεως.

— Μὲ τρομάζετε!

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν. Εἶναι ἴσως ὀχληρόν, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλ' ἐπάναγκες. Δός μοι ἔν κάθισμα, διότι ἡ συνδιαλέξις δυνατὸν νὰ εἶναι μακρὰ.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ σοβαρὰ;

— Ἄν εἶναι σοβαρὰ; Ἐχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ἴδῃς.

— Τῇ ἀληθείᾳ, μὲ κάμνετε νὰ τρέμω.

— Δὲν ἐκπλήσσομαι διὰ τοῦτο, εἶπε χαριέντως ὁ γέρον ὁ φόβος σου εἶναι δικαιολογημένος.

Καὶ ἐκἀθέσθη ἐπὶ εὐρέος ἀνακλίντρον,

ὅπερ ἡ ἀνεψιά του ἔφερε πλησίον τοῦ παρθύρου, ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ χρυσῆν ταμβάκοθήκην, ἣν ἐθώπευσεν ἠδονικῶς, καὶ ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὴν Ἐλένην, ἣτις ἐφαίνετο ἀμηχανοῦσα.

Προέβλεπεν ἴσως τὸ σοβαρὸν ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεως.

Ἐκάθησε καὶ αὕτη εἰς ὁ μέρος καὶ πρότερον καὶ ἀνέμενε.

Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ φυσιογνωμίαν μᾶλλον εἰρώνα καὶ σκωπτικὴν τῆς τοῦ μαρκησίου, εἰς τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον τοῦ ὁποίου σὶ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ὡς δύο πυρσοὶ ἐπὶ κατεσκληκόςτος προσωπείου.

Ὁ βίος αὐτοῦ ἦν λίαν περιπετειώδης.

Ὁ υἱὸς του, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐπτὰ ἐτῶν, ἐφονεύθη ὑπὸ τινος τῶν φίλων του ἐν θήρᾳ.

Καίτοι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀπεισιωπήθη, οὐχ ἤττον οὐδεὶς ἐκ τῶν περὶ τοὺς Τανναί ἐπίστευσεν, ὅτι ὑπῆρξε θῦμα ἀδεξιότητος.

Δυσκόλως ἄλλως τε ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐκ τύχης ἐπῆλθε τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, καθόσον ὁ φονευθεὶς κόμης Ρολάνδος ἴστατο εἰς εἴκοσι μὲν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἐν ἀνοικτῇ πεδιάδι, ὁ δὲ φίλος του ἔθεωρεῖτο καὶ δικαίως ὡς ἐξοχος σκοπευτής.

Κατὰ τὸ λέγειν πολλῶν, ὁ κόμης Ρολάνδος ἦτο ἐραστής τῆς συζύγου τοῦ φίλου του.

Μετὰ τινος ἡμέρας, ἡ χήρα του ἐδηλητηριάσθη, λαβοῦσα κατὰ λάθος, ὡς ἐβεβαίουν, ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου, ἵνα κοιμηθῇ.

Ἔσχε τὴν μωρίαν νὰ λατρεύῃ ἀνάξιον σύζυγον.

Ἐνεκα τῶν ὑπόπτων τούτων συμβάντων, ὁ γέρον μαρκήσιος κατέστη ὁ κηδεμὼν τῶν δύο ἀνηλίκων, ὧν ὁ εἰς δὲν θὰ ἐθράδυνε νὰ ἐνηλικιωθῇ.

Ἐκαλεῖτο οὗτος Ὀλιβιέρους δὲ Τανναί-Κουλάνζ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο υἱὸς τοῦ ἐν θήρᾳ φονευθέντος κόμητος καὶ τῆς ἐξ ἀπροσεξίας δηλητηριασθείσης κομησσης, ἦτο ἔγγονος καὶ μόνος κληρονόμος τῶν τίτλων καὶ τῆς περιουσίας τῶν Τανναί-Κουλάνζ.

Ἐγνωρίσαμεν ἤδη τὴν ἄλλην κηδεμονομένην τοῦ μαρκησίου.

Ἦτο καὶ αὕτη ὀρφανή, ἀλλ' ἔνεκα φυσικότερων θανάτων.

Ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς βαρόνος δὲ Ροσεβιέλ, ἀρχαῖος συνταγματάρχης τῶν δραγόνων, ἀπέθανεν ἐκ τῶν συνεπειῶν τραύματος, ὅπερ ἔλαβεν ἐν Κριμαίᾳ, ἡ δὲ μήτηρ τῆς ἐκ νόσου τοῦ στήθους.

Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ σύζυγός του ἐζήσαν ἐν πληρεστάτῃ ὁμονοίᾳ.

Ἐλάτρευον ἀλλήλους, δύναται τις δ' εἶπειν, ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῶν Ἐλένη, ἦν ἀληθὲς τέκνον ἔρωτος.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρους δὲν ἠκολούθησε τὸν πάππον τοῦ ἀποχωρήσαντα εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ Μορβάν, ἀλλ' ἄμα ἐνηλικιωθεὶς κατώκησεν εἰς τὸ κατὰ τὴν πάροδον Μαρτινιὸν μέγαρον Τανναί καὶ σπανίως μετέβαινεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πάππου του.

Εἶχεν ἐκ τῶν γονέων του εἰσοδήματα ἑκατὸν πενήκοντα περίπου χιλιάδων φράγκων, ὁ δὲ μαρκήσιος θὰ τῷ ἄφηνε τὸ τριπλάσιον, ἄμα τῷ θανάτῳ του.

Ἡδύνατο λοιπὸν ν' ἀπολαύσῃ πάσης τέρψεως καὶ ἡδονῆς εἰς τοῦτο δὲ δὲν ἔλειψεν.

Ἀλαζῶν καὶ πλήρης ἐλαττωμάτων, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐπίστευεν εἰμὴ εἰς τὴν ἡδονὴν, καὶ δι' αὐτὴν ἔζη.

Τούναντιον, ἡ ἐξαδέλφη αὐτοῦ Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ ἦν γλυκεῖα καὶ συμπαθὴς ἡ γενναία αὐτῆς καρδιά ἐπληροῦτο εὐγενῶν αἰσθημάτων.

Μέχρι τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου διήρχετο δέκα μῆνας τοῦ ἔτους εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Νεβέρ.

Ὡς εἶπομεν ἤδη ἦτο πλουσία. Ἀπὸ δὲ τοῦ θανάτου τῶν γονέων τῆς, ὁ μαρκήσιος ἐξοικονόμησεν ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἔν καὶ ἦμισυ ἑκατομμύριον.

Οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν εἰμὴ τὸ καθήκον του.

Ἄλλ' ἡ διὰ τὴν κηδεμονομένην του οἰκονομία αὕτη ἐξυπηρετεῖ πάσας αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί-Κουλάνζ ἔσχε τρία διαδοχικὰ ἐλαττώματα, κατὰ τὸν μακρὸν αὐτοῦ βίον.

Τὸ πρῶτον κατεκυρίευσεν αὐτοῦ μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους.

Εὐκόλως ἔννοεῖ πᾶς τις, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γυναικῶν.

Τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος, ἔνεκα τῶν παρατεταμένων καταχρήσεων, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, τῇ συμβουλῇ τοῦ ἱατροῦ του, τῶν ἐπικινδύνων τούτων ἀπολαύσεων.

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος κατελήφθη τότε ὑπὸ γαστριμαργίας.

Ἐν Παρισίοις ἡ πλουσιωτέρα τράπεζα ἦν ἡ τοῦ μεγάρου Τανναί. Κατέστη παρομιώδης, ἀποροφῶσα πάντα σχεδὸν τὰ εἰσοδήματα τοῦ οἴκου.

Τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος ὁ στόμαχος τοῦ μαρκησίου δὲν ἀντέιχε πλέον.

Ἐζήτησε τότε, ὅπως διέρχεται τὸν χρόνον αὐτοῦ ὡς φιλόσοφος, ἄλλην ἀπολαυσιν, ἣτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς ἄλλας. Καὶ ὡς τοιαύτην δὲν εὔρεν ἄλλην καλλιτέραν τῆς φιλαργυρίας.

Τὰ πάθος τοῦτο, τὸ ἀγνωστον αὐτῷ κατὰ τὰ δύο τρίτα τῆς ὑπάρξεώς του, κατέλαβεν αὐτόν, ὡσπερ νεαρὰ ἐρωμένη γηραιὸν ἐραστήν. Τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος κατεκυρίευσεν αὐτόν. Ἐζη μόνον διὰ τὸν χρυσόν, ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ εἰδώλου του ὡς οἱ ἱερεῖς τοῦ Βούδδα, οὔτινες πρηνεῖς ἐξαπλοῦνται πρὸ τοῦ θεοῦ των.

Καὶ διέρρηξε πᾶσαν μετὰ τοῦ κόσμου σχέσιν, ὡς οἱ μοναχοί, οἱ ἀποσυρόμενοι εἰς τὰ βᾶθη τῶν ἐρήμων.

Εἰς τὸ ἐν Σεβάν ἐρημητήριόν του δὲν εἶχεν ἀφορμὴν δαπανῶν.

Ὁ μέγας ἐκεῖνος πύργος ἦν σχεδὸν ἀκατοίκητος.

Μία μόνον πτέρυξ αὐτοῦ ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ γέροντος μαρκησίου.

Ἐκεῖ διήρχετο τὸν βίον ἐν συνοδίᾳ γέ-

ροντος θαλαμηπόλου, εἰς ὃν οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας ἀμαξηλάται, μάγειροι, κηπουροὶ καὶ φύλακες ἀπέδιδον τὸν δέοντα σεβασμὸν, διότι ὁ κύριος Διονύσιος ἦτο ὁ ἀληθὴς κύριος τῆς οἰκίας.

Μετὰ τὴν ἐκ τοῦ μοναστηρίου ἐξοδὸν τῆς ἡ' Ἐλένης κατώκησεν εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ πύργου.

Ἐβλεπε τὸν θεῖόν της μόνον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος.

Τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου εἰργάζετο ἐν συνουσίᾳ γηραιᾶς παιδαγωγοῦ, ἀρχαίας θαλαμηπόλου τῆς μητρὸς της, τῆς Εὐγενίας Λαρουέτ, ἥτις εἶχεν ἀναθρέψει αὐτὴν καὶ τὴν συνώδευε πάντοτε, ἢ ἔτρεχεν ἔφιππος εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγαθὴ, πρόθυμος καὶ ἀγαπητὴ τοῖς πᾶσιν.

Ὁ μαρκήσιος, ἀφοῦ ἐκάθησεν ἀνέτως ἀπέναντι αὐτῆς, ἔλαβε βραδέως ἐκ τῆς ταμβακοθήκης του δράκα ταμβάκου, σπουδαίων τὴν ἔκφρασιν τοῦ λεπτοφυοῦς καὶ ἐπαγωγοῦ ἐκείνου προσώπου.

Ἡ φυσιογνωμία του ἐδήλου βαθεῖαν πονηρίαν.

— Ἐννοεῖς, ἤρξατο λέγων, ὅτι, ἂν λαμβάνω τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ὕφος, μολονότι εἶμαι μὲ τὸν κοιτωνίτην καὶ τὸν σκουῖνον, τὸ ὅποιον μοὶ συγχωρεῖται ἕνεκα τῆς ἡλικίας μου, τὸ πράττω, διότι πρόκειται περὶ διαβήματος σπουδαιότητος. Μαντεύεις περὶ τίνος πρόκειται;

Ἡ Ἐλένη ἠννοεῖ τὰ πάντα.

Ἐρυθρίασε καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα.

— Ἄλλ' ἄς ὀμιλήσωμεν εἰλικρινῶς, ὑπέλαβε. Δύνασαι νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆς τὰς σκέψεις σου, τοὺς πόθους σου καὶ τὰς ἀντιπαθείας σου. Εἶμαι κηδεμών σου καὶ ὡς τοιοῦτος διαχειρίζομαι τὰ συμφέροντα σου. Ἡ μήτηρ σου ἦτο θυγάτηρ τῆς ἀδελφῆς μου. Καὶ κόρη μου ἂν ἦσο δὲν θὰ ἐνδιεφερόμην περισσώτερον. Μὲ γνωρίζεις; δὲν εἶμαι τύραννος. Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ καταδικάσω ν' ἀποθάνῃς ἐκ πληξέως εἰς τὸ ἄθλιον αὐτὸ χωρίον. Εἶσαι εἰς ἡλικίαν γάμου, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι σκέπτεσαι περὶ αὐτοῦ ὄχι ὀλίγον.

— Ἄλλὰ, θεῖέ μου...

— Μὴ εἴπῃς ὄχι. Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ σὲ πιστεύσω.

— Ἀγαπητὴ θεῖε, σὺς ὀμνύω...

— Μὴ ὀμνύῃς; θὰ ψευσθῆς!

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ.

— Ἔστω! Δὲν σκέπτεσαι περὶ γάμου; ἐγὼ ὅμως ἔχω καθῆκον νὰ σκεφθῶ, καὶ εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος. Ἡ δυσκολία ἔγκειται εἰς τὴν εὔρεσιν συζύγου ἀρμοζόντος, ἀξίου διὰ σέ' τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει.

Ἡ Ἐλένη ὕψωσε πρὸς τὸν θεῖόν της τοὺς ὠρκίους αὐτῆς ὀφθαλμούς.

— Πιστεύετε; ἠρώτησεν.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν ὁ γέρον. Ἄλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν τ' ἀδύνατα. Ὅταν δὲν δύναται τις νὰ εὔρῃ τὸ καλόν, ἀρκεῖται εἰς τὸ μέτριον. Ἄλλως τε, ἡ πεῖρα μοὶ ἀπέδειξεν ὅτι πᾶσα γυνή, ὡς σὺ ὦραία, γλυκεῖα, πλουσία εὐφυής...

— Θεῖέ μου...

— Μὴ ἀντιλέγῃς... εἶναι δημιουργὸς τῆς τύχης της. Ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται νὰ γοητεύσῃ, νὰ δαμάσῃ, νὰ διευθύνῃ τὸν κύριόν της... τὸν σύζυγόν της, θέλω νὰ εἶπω.

Ἡ Ἐλένη ἔκλινε σιωπῶσα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε νέαν δράκα ταμβάκου.

— Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, ὑπέλαβεν, ἔρχομαι εἰς τὸ οὐσιῶδες ζήτημα. Ἐζήτησα λοιπὸν καὶ εὔρον ἕνα σύζυγον διὰ σέ. Σοὶ προλέγω, ὅτι πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ἦναι τέλειος; τοῦναντίον, ἔχει πολλὰ μειονεκτήματα. Ἡδυνάμην νὰ εἶπω ἐλαττώματα, ἀλλ' ἡ πεῖρα μὲ κατέστησεν ἐπιεικῆ.

— Ποῖα μειονεκτήματα ἔχει;

— Εἶναι ἐγωῖστῆς.

— Ἄ!

— Ὑπερβαλλόντως ἐγωῖστῆς. Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶναι τοιοῦτοι. Σπάταλοι!

— Τί λέγετε!

— Ὅλοι οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι τοιοῦτοι.

Ἐγὼ, παραδείγματος χάριν, εἶμαι οἰκονόμος ὡς μύρμηξ; ὑπῆρξα ὅμως σπάταλος κατὰ τὴν νεότητά μου. Διορθοῦται τις τοῦ χρόνου προϊόντος.

— Κατόπιν;

Ὁ γέρον συνέσφιγξε τὰ χεῖλη.

— Ἰδοῦ, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι καὶ ἡ εἰλικρίνεια εἶν' ἐπικίνδυνος.

Καὶ προσέθηκεν ὑψηλοφώνως:

— Μπᾶ! πρέπει νὰ τὰ μάθῃς ὅλα; οὐδὲν κινδυνώδεςτερον καὶ ἀνοητότερον τῆς ἀγνοίας. Ἀγαπᾶ τὴν ἡδονὴν, τὰς γυναικίας καὶ εἶναι εἰς ἄκρον ἀκόλαστος.

— ὦ! θεῖέ μου!

— Μὴ θορυβῆσαι; ἀπὸ τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἰαταί τις καὶ ἐντελῶς μάλιστα.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα;

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε βαθὴν στεναγμὸν.

— Ἀλλοίμονον! ὄχι.

— Τί ἔχει ἀκόμη;

— Εἶναι χαρτοπαίκτης.

— Ἄν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἰαταί τις... ὅπως καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ὑπέλαβεν ἡ Ἐλένη εἰρωνικῶς.

— Ἰδοῦ τὸ δυστύχημα! Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο αὐξάνει καὶ μεγεθύνεται τοῦ χρόνου προϊόντος, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἐλαττοῦνται καὶ ἐξαλείφονται. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ σοβαρότερον; νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εἶναι κώλυμα.

— Πῶς! τὸ ἐσκέφθητε, θεῖέ μου;

Ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασε καὶ λαβὼν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα τῆς Ἐλένης ἐθώπευσεν αὐτὴν διὰ τῶν κατίσχνων αὐτοῦ δακτύλων.

— Ὑπελόγησα ἐπὶ τῆς καρδίας σου, εἶπε πειρώμενος νὰ καταστήσῃ τρυφερὰν τὴν δηκτικὴν αὐτοῦ φωνήν; ὑπελόγησα ἐπὶ τοῦ θάρρους σου, τοῦ πνεύματός σου, τῆς ἀρετῆς σου, τὴν ὅποιαν θαυμάζω. Μαντεύεις περὶ τίνος πρόκειται;

Ἐκείνη ἀπήντησε χαμηλοφώνως:

— Πρόκειται περὶ τοῦ ἐξαδέλφου μου.

— Πράγματι, τοῦ Ὀλιβιέρου.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Τὸ ὄρακιον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ἔμφροντι, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἡ συνδιάλεξις, κατέστη σκυθρωπὸν.

Ὁ κληρονόμος τῶν Τανναί-Κουλάνζ δὲν ἐπραγματοποιεῖ τὸ ἰδανικόν της.

Ἴσως ἄλλη εἰκὼν εἶχε χαραχθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ της; ἀλλ' ὁ γέρον προσεπάθει νὰ τὴν καταπεισῇ.

Κατέβαλλεν ὑστάτην προσπάθειαν.

— Θέλω νὰ σοὶ ἀναθέσω τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας, ὑπέλαβε μετ' ἐμφάσεως, τὸ μέλλον καὶ τὴν εὐημερίαν της. Δὲν πρέπει ἄλλως τε νὰ μεγαλύνωμεν τὸν κίνδυνον. Ἐπίτηδες σοὶ παρέστησα σκοτεινὴν τὴν εἰκόνα. Ἡ περιουσία σου ἔσεται ἀσφαλῆς. Ὁ Ὀλιβιέρους ἠνοιξεν ὄπας εἰς τὴν πατρικὴν του περιουσίαν. Δὲν τὸ ὁμολογεῖ, ἀλλ' ἔχω τὴν ἀστυνομίαν μου. Θὰ τὰς κλείσωμεν... διὰ τῶν χρημάτων σου. Μετὰ τὸν θάνατόν μου θὰ μὲ κληρονομήσετε. Δὲν θὰ εἴσθε κακά. Θὰ σχηματίσετε ἐπτακοσίων μέχρις ὀκτακοσίων χιλιάδων λιβρῶν εἰσόδημα, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ μέγαρον τῶν Τανναί, ὅπερ ἔχει ἐπίσης τὴν ἀξίαν του, καὶ τὸ ὅποιον σὺς ἀφίνω. Ζητῶ νὰ ἐκτελέσῃς πρᾶξιν θάρρους καὶ ἀφοσιώσεως, Ἐλένη μου! Ἐπικαλοῦμαι τὴν εὐγενὴ καὶ ὑπερήφανον καρδίαν σου. Εἶσαι καλὴ καὶ ὦραία. Θὰ ἀνταμειφθῆς διὰ τὴν θυσίαν σου. Ὁ Ὀλιβιέρους θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ἢ θὰ εἶναι τέρας. Τί ἀποφασίζεις;

Ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ συνωφρῶθη. — Ἐπιθυμεῖτε πολὺ τὸν γάμον τοῦτον, θεῖέ μου; ἠρώτησεν. — Ὑπερβολικᾶ. — Καὶ ὁ Ὀλιβιέρους τί φρονεῖ; — Ἡθέλησα νὰ σὲ ἐρωτήσω προτοῦ τῷ ὀμιλήσω.

Ἐκείνη ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφάνη ποσῶς ταρᾶχθεις.

— Ἀρνεῖσαι; εἶπεν.

— Ὅχι.

— Βασίζομαι εἰς τὰ ἀγαθὰ σου αἰσθήματα.

— Θέλω μόνον νὰ σκεφθῶ.

— Ἐπὶ πολὺ;

— Ἀπόψε θὰ ἔχετε τὴν ἀπάντησιν μου.

— Τόσον ταχέως;

— Σὺς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ γέρον ἠγέρθη καὶ ἠσπᾶσθη αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τὸ μέτωπον.

— Ὅποια γλυκύτης, ἐψιθύρισεν ὁ νεότης!

Καὶ προέβη βραδέως πρὸς τὴν θύραν.

— Δὲν ἔχομεν προσκεκλημένους ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνον, θεῖέ μου; ἠρώτησεν ἡ Ἐλένη.

— Ἄλλὰ νομίζω... ναί... τοὺς γείτονας μας τοὺς Φρομόν, τοὺς Σουβραί.

— Καὶ ὁ Ὀλιβιέρους ποῦ εἶναι, θεῖέ μου;

— Αὐτός; τῇ ἀληθείᾳ δὲν γνωρίζω ποῦ εἶναι. Τρέχει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Σὺ θὰ τὸν διορθώσῃς!

Ἡ Ἐλένη ἠγείρε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Ἐλένη ἠγείρε τοὺς ὀφθαλμούς.

Μείνασα μόνη, ἔσχισε τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε γράψει.

— Θὰ γράψω ἄλλην ἀπόψε, εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Ἄληθῶς, ὁ κόμης Ὀλιβιέρους οὐδὲν ἔμενε πλησίον τῆς ἐξαδέλφης του.

Γνωρίζομεν ποῦ μετέβαινε συνήθως καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ἐκδρομῶν του.

Γ

Ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον ἦν ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίας.

Ὁ κόμης Ὀλιβιέρους περιεπάτει ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου μετὰ τοῦ πάππου του στηριζομένου εἰς τὸν βραχιόνά του.

Τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ἦσαν ἀνοικτὰ καὶ οἱ ἦχοι μελωδίας τοῦ Σούβερ ἐπὶ κλειδοκρυμθάλου ἔφθανον μέχρι τῶν περιπατητῶν.

— Σοὶ ἀρέσει ἡ νύμφη, κύριε! ἔλεγον ὁ γέρον.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἐποίησε κίνημα ἀδιαφορίας.

— Διατί ὄχι, ἀπάντησε. Δὲν ἔχει τις τι καλλίτερον νὰ ἐπιθυμήσῃ διὰ νόμιμον σύζυγον. Ἐπεθύμουν κόρην ὠραίου ἀναστήματος, μὲ ἄφθονον κόμην καὶ ὠραίους ὀδόντας, λευκόδερμον, εὐχρουν καὶ διακεκριμένην. Ἡ Ἑλένη ἔχει πάντα ταῦτα τὰ προσόντα. Σὰς εὐχαριστῶ, ὅτι τὴν ἀνεκαλύψατε.

— Δὲν τὸ εἶχες κατὰ νοῦν;

— Τῆ ἀληθείᾳ, ὄχι. Ἄλλ' εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὴν νυμφευθῶ, ὅταν θελήσετε.

Ὁ μαρκήσιος ἠτένισε πονήρως τὸν ἔγγονόν του.

— Δὲν γνωρίζω, εἶπεν, ἂν ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβιέλ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ βραδύτερον, ὅτι τὴν συνέξουσα μετὰ σοῦ, ὅπως διαγωνίσω τὴν γενεὰν τῶν Τανναί;

— Καὶ διατί, ὄχι;

— Ἄς ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς! Διηγούνται πολλὰ περὶ σοῦ.

— Καὶ τί διηγούνται;

— Ὅτι εἶσαι διεσφραγμένος καὶ διασφραγμένος, ὅτι χαρτοπαίζεις ὑπερβολικὰ, ὅτι ἀγαπᾷς τὰ ὄργια καὶ ὅτι ἡ φρόνησις δὲν σοὶ ἔρχεται προΐουσης τῆς ἡλικίας, ὡς ἦν ἐπόμενον.

— Τί τὰ θέλετε, κύριε; Ἀκολουθῶ τὸ παράδειγμα τῶν προγόνων μου, οἵτινες ἠγάπησαν πάντοτε τὰς τέρφεις καὶ τὰς ἡδονάς. Εἰς τὴν οἰκογένειάν μας καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες ἔπαιζον ἀκετὰ τὸ μέρος των. Ἐσκέπτοντο, ὅπως ὑμεῖς καὶ ἐγώ, ὅτι διὰ τὴν νεότητά δὲν εἶναι ἄλλο τι καλλίτερον τῆς ἡδονῆς. . . Ἐχω ἄλλως τε περιουσίαν καὶ δαπανῶ χωρὶς νὰ καταστρέφωμαι. Ὑποθέτω, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖτε τίποτε περισσότερον· εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ εἴσθε εὐχαριστημένος ἂν διηγῶν ἄλλως τὸν βίον μου.

Καὶ πονήρως μειδιῶν προσέθηκεν:

— Ἐχω ἄδικον, πάππε μου;

— Φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ διορθωθῆς.

Ἄλλ' ἄς ἐπανελάβωμεν εἰς τὸ συνοικέσιον. Ὑποθέτω, ὅτι θὰ συμμορφωθῆς.

— Μὴ ἀμφιβόλλετε!

— Πότε θέλεις νὰ τελεσθῶσιν οἱ γάμοι;

— Ὅταν θελήσετε. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας, ἂν συναινῆ ἡ ἐξαδέλφη μου.

— Ἔστω. Αὐτὸ εἶχα νὰ σοὶ εἶπω. . .

Ἄ! ἐλησμόνησα. Μοὶ εἶπον κάτι περὶ σοῦ.

— Τί, κύριε;

— Ὅτι ἀπὸ τινος καιροῦ πηγαίνει συχνὰ εἰς Ἐλάφων-Πέραμα.

— Εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ περιπατῆ κανεὶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο;

— Ἐκεῖ εἶναι μία ὠραία κόρη, ἥτις, ὡς ὑποθέτω, σὲ ἐλκύει.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι, κύριε.

— Προσπάθησον. Ἡ θυγάτηρ ἐνὸς φύλακος!

— Ἡ Σολάνζη Φαρζεάς, ἴσως.

— Ναί, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἡ Σολάνζη Φαρζεάς.

— Λοιπὸν;

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς νὰ μὴ πολιορκῆς τὴν μικρὰν αὐτὴν διὰ πολλοὺς λόγους.

— Ποίους;

— Ὁ πρῶτος εἶναι τὸ συμφέρον σου.

— Κατὰ τί διακινδυνεύεις;

— Δυνατὸν νὰ γεννηθῆ σκάνδαλον, καὶ ἂν τὸ μάθῃ ἡ Ἑλένη ὁ γάμος ναυγαῖ. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι οὐδαμοῦ θὰ εὕρῃς κόρην ἄλλην ἀρμόζουσαν εἰς σέ, ὅπως ἡ ἐξαδέλφη σοῦ.

— Ἀληθῶς.

— Ἀφ' ἑτέρου, ὁ Φαρζεάς εἶναι γέρον ὑπρέτης, τοῦ ὁποῦ ἐχω ἀνάγκην καὶ δὲν θέλω νὰ λυπηθῆ.

— Τὸ αἴσθημά σας εἶναι ἀξίεπαινον.

— Ἐχω ἀκόμη τοιαῦτα, κύριε.

— Κατόπιν;

— Ἡ Σολάνζη, ἥτις εἶναι ὠραιότατη, ἔχει μητέρα Κορσικανὴν. Αἱ δὲ Κορσικαναὶ εἶναι ἐνίοτε ἐπικίνδυνοι, ὅταν τὰς βλάβῃ τις καὶ δὲν ἔχουσιν ἄδικον.

— Τίποτε ἄλλο;

— Ἡ μικρὰ αὐτὴ θὰ νυμφευθῆ, ὡς λέγουσι, κἄποιον Ρωμαῖον Τρεμὸρ ἀπὸ τὸ Σεβάν. Οἱ Τρεμὸρ εἶναι εὐποροὶ, πολὺ ὑπερήφανοι καὶ εὐερέθιστοι. Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ τοὺς κάμῃς ἐχθρούς.

— Ὑποθέτω, ὅτι δὲν τρέμετε ἐνώπιον τῶν ἀγροτῶν αὐτῶν;

— Ὅχι, βεβαίως· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ μὲ τοὺς γείτονάς μου. Ἡ ἀλωπηξὶς δὲν κυνηγᾷ εἰς τὴν φωλεάν της· πολλάκις ἤκουσα νὰ τὸ λέγωσι. Σὲ εἰδοποίησα, Ὀλιβιέρους.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε.

Ὁ κόμης ἐκρότησε τοὺς δακτύλους τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ποιῶν κίνημα θριάμβου.

— Εἶναι χαριτωμένη, πάππε μου, εἶπε, καὶ μὲ τὴν πίστιν μου! ὁ πειρασμὸς εἶναι ἰσχυρός.

— Τοιοῦτος ἦμην εἰς τὴν ἡλικίαν του, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ γέρον, ὑψηλοφώνως δὲ καὶ μετ' αὐστηρότητος ἐπανάλαβεν:

— Σὲ εἰδοποίησα!

Ἡτοιμάζοντο νὰ χωρισθῶσιν, ὅτε τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἴλκυσε θόρυβος κυνῶν,

ὕλακτούντων εἰς πενήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ὑπὸ τὰς ἐκ μεγάλων δένδρων σειράς.

Οἱ κύνες δὲν ἀγαπῶσι τοὺς κακοενδεδυμένους ἀνθρώπους καί, ὡς λέγει ὁ Λαφονταίνος, τοὺς κρατοῦντας ράβδον καὶ ἐπατιοῦντας.

Ἡ Ἀμώνη ἦν, ὡς εἶπομεν, ἡ προσωποποίησης τῆς πενίας.

Ἔστω ὑπὸ ἀρχαίαν πετέαν θεωροῦσα τὸν πάππον καὶ τὸν ἔγγονον.

Ἦθελε νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν κόμητα Ὀλιβιέρου μόνον καὶ ἐσκέπετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἱπποκόμος τις ἐξεληθὼν ἐκ τῶν σταύλων ἀνεγνώρισεν αὐτήν, συγχρόνως δὲ καὶ κύων τὴν ἠκολούθει ὕλακτῶν.

Μετὰ τρία λεπτά, ἀγέλη ὀλόκληρος κυνῶν κατεδίωκε τὴν δυστυχῆ Σιμώνην.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

Ἡ Σιμώνη προσῆλθε, διωκομένη πάντοτε ὑπὸ τῶν κυνῶν.

Ἐβάδιζε τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένη καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῆς βακτηρίας της. Ἐφαίνετο δὲ τοσοῦτον ἀσθενὴς καὶ καταβεβλημένη, ὥστε θὰ τὴν ἐνόμιζέ τις τοῦλάχιστον ἐβδομηκοντούτιδα.

— Εἶμαι ἐγώ, κύριε μαρκήσιε, εἶπε διὰ θρηνώδους φωνῆς.

— Τί θέλεις;

— Ὁ κύρ Βικέντιος Λαθράνς ἔκχευε καταγγελία τοῦ Σίμωνος, κύριε μαρκήσιε.

— Τὸ γνωρίζω· ἔχει δίκαιον. Αὐτὸς ὁ Σίμων εἶναι ἀδιόρθωτος.

— Δὲν λέγω ὄχι· ἀλλὰ ἂν μείνω μονάχη ἰστὸ σπῆτι τί θὰ γείνω; Εὐσπλαχνισθῆτέ με. Ἡμουν μὲν φορὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας κομήσσης.

— Ἐπρεπε νὰ μείνης καλλίτερα, παρὰ νὰ νυμφευθῆς ἕνα ὀκνηρόν, ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει ἄλλο ἔλον τὸ ἔτος, παρὰ νὰ λαθροθρῆ καὶ νὰ πωλῆ τὸ κυνήγιόν μου. Διάβολε! Ἐφθασε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Μία δωδεκάς λύκων θὰ ἐπροξένοι ὀλιγώτερον κακόν. Ὁ σύζυγός σου θὰ φυλακισθῆ.

— Ἀλλοίμονον!

— Θὰ σκπήσῃ εἰς τὸ ψαθὶ τῆς φυλακῆς. Ἄν μοῦ ἦτο δυνατὸν δὲν θὰ τὸν κατήγγελα εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐκρέμων μὲ καὶ καλή, διὰ νὰ τὸν μάθω νὰ ζῆ. Πήγαινε!

— Κύριε μαρκήσιε, συγχωρήσετέ με. Ὁ Σίμων εἶναι ἀρρωστος καὶ ἐκυνήγησε διὰ νὰ πληρῶσῃ τὰ ἰατρικά.

— Κακῶς ἔπραξεν.

— Βέβαια.

— Ἄλλοτε κατεσκευάζεν ἀμάξια, ἐπετάλωνε τοὺς ἵππους. Διατί νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ; Εἶναι κακὸς ἀνθρώπος! Ζῆτε μὲ τὴν κλοπὴν! Φύγε!

— Κύριε!

— Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ αὐτῆ τὴν παληογυναῖκα, διέταξεν ὁ γέρον δύο οἰκέτας παρισταμένους ἐκεῖ.

— Ἄφρησέ μας, εἶπεν ἠρεμώτερον ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ἦλθα εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ σὰς

φέρω κάτι τι πού έχασατε, κύριε, υπέλαβεν ἡ Σιμώνη ἀποτεινομένη πρὸς αὐτόν.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα.

Ὁ μαρκήσιος ἠτένισεν ὑπόπτως τὸν ἔγγονόν του.

Ἡ Ἀμώνη ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου της τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ εὔρεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ Φαρζεᾶς.

— Μαὺ φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀξίζει μὴ χάρι.

— Ὅχι χάριν, εἶπε τραχέως ὁ γέρον.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του δύο λουδοβίκεια, ἅτινα προσέφερον εἰς τὴν πτωχὴν, ἣτις δὲν τὰ ἐδέχθη.

— Τὸ πρᾶγμα ἀξίζει περισσότερο, εἶπε, τὸ εἰξεύρετε.

Καί, μετὰ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν πολλὰ σημαίνοντος, προσέθηκε χαμηλοφώνως, ὥστε μόνος ὁ Ὀλιβιέρος νὰ τὴν ἀκούσῃ :

— Ἐγὼ τὸ βρῆκα εἰς τὸ σπίτι τοῦ Φαρζεᾶς ! Ἦμουν ἐκεῖ.

Ἐπίστευεν, ὅτι θὰ ἐφοβίσθη τὸν νεανίαν. Δὲν τὸ κατόρθωσεν ὁμως.

— Τότε, δὲν σοὶ δίδω περισσότερο τῶν εἴκοσι φράγκων, εἶπεν ἐκεῖνος μειδιῶν. Ἐμπρός, δός μοι τὸ χαρτοφυλάκιον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἀμώνη. Τὸ κρατῶ καὶ θὰ γράψω τὴν σημερινὴ ἡμερομηνία.

— Κάμε ὅπως σοῦ ἀρέσει. Ἄλλ' εἶμαι καλός. Δέχεσαι τρία λουδοβίκεια ;

— Ὅχι.

— Τέσσαρα ;

— Ὅχι.

— Πέντε, ἢ κράτησέ το καὶ μὴ μᾶς ζαλιζῆς μὲ τὰς ἱερεμιάδας σου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐστράφησαν ἴν' ἀπέλθωσιν.

Ἡ Σιμώνη ἐνόησεν, ὅτι οὐδὲν θὰ κατάρθου. Σκεφθεῖσα δὲ ὅτι τὸ χρῆμα ἐκεῖνο ἠδύνατο ν' ἀνακουφίσῃ τὸν σύζυγόν της ἀπεφάσισε νὰ τὸ δεχθῇ.

— Κύριε, εἶπε σπεύδουσα πλησίον τοῦ κόμητος, λάβετε τὸ πρᾶγμα σας. Καὶ ἀφοῦ δὲν ἔχετε εὐσπλαχνία διὰ μᾶς, θὰ λογαριασθῶμεν ἀργότερα.

— Ἐχομεν καὶ ἀπειλάς, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀτενίζων αὐτὴν μετὰ καταφρονήσεως.

Ἡ Σιμώνη ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ κόμης ἔρριψε τὰ πέντε λουδοβίκεια χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ αὐτήν.

— Ἐγὼ ἤθελα χάρι καὶ ὄχι χρήματα, ἐψιθύρισεν.

Ὁ γέρον μαρκήσιος μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου εἰσήλθεν εἰς τὸν πύργον.

— Ἐμπρός, δεῖξέ μας τὴν ράχι σου, εἶπεν ἀποτόμως εἰς ἱπποκόμος μὲ τὸ δίκρανον ἐπ' ὤμου. Δὲν θὰ πάρῃς τίποτε ἔχεις πολὺ κακὴ φήμη. Φύγε. Τὰ κουρέλια σου κάμνουν κακὴ φιγοῦρά ἐδῶ.

Ἡ Ἀμώνη ἠνορθώθη.

Ἡτένισε δι' ἀγρίου βλέμματος τὸν πύργον, ὅστις τὴν κατέθλιβε διὰ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτοῦ προσώψεως.

Ἦθελε νὰ τὸν καταστρέψῃ δι' ἐνὸς κινήματος ἄλλὰ τί κατ' αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ;

Ἦτήκουσε ρίπτουσα εἰς τὴν πεπαλαιωμένην καὶ ἰσχυρὰν ἐκείνην κατοικίαν ἐν ἐκ τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ἅτινα πλήρη μίσους θέλουσι νὰ φονεύσωσιν, ἀλλὰ δὲν δύνανται.

Καὶ βραδέως πορευομένη διὰ τοῦ δάσους, διὰ μακρῶν ἐλιγμῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πενιχρὰν αὐτῆς καλύβην.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν στενοχωριῶν αὐτῆς τὸ ἐνστικτὸν τῆς λαθροθηρίας δὲν τὴν ἐγκατέλιπεν.

Ἐσπούδαζε βαδίζουσα τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν καὶ τῶν δορκάδων ὡς καὶ τὰς κρύπτας, ἐν αἷς καταφεύγουσιν οἱ ἀγριόχοιροι.

Ἐσκέπτετο τὸν σύζυγόν της, ὃν καὶ ἐν τῇ δυστυχίᾳ ἠγάπα περιπαθῶς. Ὑπελόγιζε τὴν ποινήν, εἰς ἣν οἱ δικασταὶ ἤθελον καταδικάσει αὐτόν, καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ διετέλει κεχωρισμένη αὐτοῦ !

Κατὰ διαστήματα, ὑποπτευομένη μὴ ὁ Σίμων ἐπλανᾶτο ἐκεῖ που, ἐμίμειτο τὴν κραυγὴν τοῦ κίρκου, τὴν βραδεῖαν καὶ πένθιμον ἐκείνην κραυγὴν τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, ἣτις προξενεῖ ρίγος εἰς τὸν πλανώμενον μόνον εἰς τὰ δάση.

Τοῦτο ἦτο σημεῖον συναντήσεως.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐλάμβανεν ἀπάντησιν. Ὅτε τέλος ἀφίκετο εἰς τὸ σιδηρουργεῖον — διότι οὕτως οἱ κάτοικοι ἐξηκολούθουν νὰ ὀνομάζωσι τὴν κατοικίαν τοῦ Σίμωνος — ἦν ἐβδόμη ἑσπερινὴ ὥρα.

Διήλθε κεκυφίτα τὸν χέρσον ἤδη καὶ πλήρη σχοίνων καὶ σπάρτων περίβολον.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦν ἀποφράς καὶ ἐφοβεῖτο μὴ χειροτέρας μάθει εἰδήσεις εἰσερχομένη εἰς τὴν καλύβην της.

Ἐχει τις προαισθήματα.

Ὁ Σίμων ἐκάθητο ἀναμένων αὐτὴν ἐπὶ ἐδράνου, παρὰ τὴν ἐστίαν, εἰς ἣν ἔκειον φρύγανα.

Ἐκρατεῖ διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπον, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων.

Ἡ Ἀμώνη ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Τὸ σκότωσαν, εἶπεν.

Ὁ λαθροθηρὰς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ βρῆκες ;

— Ὅχι. Τὸ ῥριψαν εἰς μίαν τρύπαν ἔστο βράχο πού δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κατὰιβῃ.

— Τότε λοιπόν ;...

— Βρῆκα τρίχες εἰς τὴν πέτρα.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὴν Πέτρα τοῦ Διαβόλου.

— Τὸ σκότωσαν ! ἐγρύλλισεν ἡ Ἀμώνη καταπλαγεῖσα.

— Κακόμοιρο σκυλί μου ! Δὲν θὰ τὸ πιασαν.

— Θὰ ἐσκότωναν καὶ μᾶς ἂν εἶχαν τὸ κουράγιο.

Ὁ Σίμων ἐσιώπησεν.

Ἐσκέπτετο μόνον τὸν καλόν του σύντροφον τοῦ κυνηγίου.

— Ὁ πυροβολισμὸς πού ἤκουσα ὅταν ἔφευγα, ἐψιθύρισεν Ἡ δυστυχία ἔπεσε ἔστο κεφάλι μας. Τίποτε πλέον !

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, Σίμων ! ὁ ἕνας καιρὸς περνᾷ, ὁ ἄλλος ἔρχεται ! Ὑπομονή !

Λυσίκομος καὶ ἀπειλητικῆ ἔτεινε τὴν πυγμὴν ὀργίλως !

— Μὴ λόγια, εἶπεν ὁ πεταλωτής· εἶναι μερικὰ, πού δὲν πρέπει νὰ λέγονται.

— Κανεὶς δὲν μ' ἀκούει !

— Κᾶποιος ἔρχεται.

Καὶ ὄντως, βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν περίβολον καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Λοιπὸν ; τί συμβαίνει γείτονες ; Φαίνεται πῶς δὲν εἰσθε τυχηροί !

[Ἐπειτα συνέχεια].

* Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ὅπως φυσικῶς καὶ ἀνευ ἐντροπῆς τὴν ἠρώτησε δι' ὅ,τι ἠσθάνετο, αὕτη δὲ τὸ ἐξήγησεν εἰς αὐτόν.

Ἡ οἰκειότης τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς μητρὸς ἠυξήθη ἐκ τῶν ἐκμυστηρέσεων τούτων, ὁ δὲ Ἐδμόνδος ἤρξατο ἀγαπᾶν τὴν κυρίαν Δεπερέ ὀλίγον, ὡς ἠγάπα ἀγνωστὸν τινα γυναῖκα, ἣτις πρώτη θὰ ἔκαμνε τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ. Αὕτη πάλιν ἦτο ὑπερήφανος, διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ υἱοῦ της, αἰσθήματα καὶ καλλονὴν, ἅτινα ὤφειλεν εἰς αὐτήν· καὶ ὁ σπόρος ἐκεῖνος τοῦ γήινου ἔρωτος, ὁ πάντοτε ἐναπομένον ἐν τῷ βᾶθει τῆς γυναικός, ἀνεμίχθη μετὰ τῆς μητρικῆς στοργῆς της, χορηγῶν αὐτῷ νέον θέλημα.

Οὕτως ὑπῆρχον ἡμέραι, καθ' ἃς θὰ ἐξελαμβάνετε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν ὡς γυναῖκα καὶ ἐραστὴν αὐτῆς· τοσαύτη ὑπῆρχε γλυκύτης, ἐμπιστοσύνη, στοργή, τρυφερότης ἐν ταῖς συνδιαλέξεσιν αὐτῶν.

Συχνάκις ὁ Ἐδμόνδος κατεκλίνετο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Δεπερέ, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτηθῇ θαυμάζων· στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της, συνωμίλει μετ' αὐτῆς ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας περὶ τῆς νεότητός του, ἀποτεινῶν αὐτῇ φιλοφρονήσεις, ὡς θὰ ἔκαμνε πρὸς ἐρωμένην του, κρατῶν τὰς χεῖράς της καὶ ἀσπαζόμενος αὐτήν. Ἀπήτησεν ὅπως ἡ μήτηρ του φανῆ εἰς τὸν κόσμον. Ὑπερηφανεύετο δι' αὐτήν καὶ τὴν ἐπεδεικνυεν. Ἦσθάνετό τι πλέον τῆς ἀγάπης, ἠσθάνετο λατρείαν πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερέ.

Οὕτως, ὡς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτε ὁ Γουσταῦος ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ πράξῃ τι, δὲν εἶχεν ἄλλ' ἢ νὰ τῷ εἶπῃ τὰς μαγικὰς ταύτας λέξεις :

— Τοῦτο θὰ ἐλύπει τὴν μητέρα σου.

Ἐπὶ μακρὸν ἡ ἀνάγκη αὕτη τοῦ ἀγαπᾶν ἐξεδηλώθη παρὰ τῷ Ἐδμόνδῳ μόνον δι' ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας, καὶ τότε ἐπῆρκει αὐτῷ ἡ μήτηρ· ἀλλ' ἐπῆλθε στιγμή, καθ' ἣν ἐνόησεν, ὅτι ὑπῆρχον ἄλλαι γυναῖκες, παρ' ὧν ὤφειλε νὰ ζητήσῃ τὴν συμπλήρωσιν τῶν συγκινήσεων, ἃς ἔτι ἠγνόει.

1. Ἐν σελίδι 499, στήλη β', ἀνάγνωθι Σαρτένην ἀντὶ Σαρδηρίας.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἐνόησε τάχιστα τί συνέβαιναν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Ἐδμόνδου· ἐπειδὴ εἶχε καταστῆ ὀλίγον μᾶλλον ὀνειροπόλος καὶ συνεστέλλετο διὰ τὰς νέας αὐτοῦ ιδέας· διότι, παραδιδόμενος εἰς αὐτάς, ἐνόμιζεν, ὅτι ἔκλεπτε τὴν μητέρα του. Τότε ἡ νεαρὰ γυνή, ἥς ἡ προστασία εἶχε ὄριον, ἐνεπιστεύθη τὸν Ἐδμόνδον εἰς τὸν Γουσταῦον, καὶ τῷ συνέστησεν αὐτόν.

— Ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τοῦ υἱοῦ μου κατὰ τὰς πρώτας αὐτοῦ σχέσεις, τῷ εἶπεν· γνωρίζω πόσον τὸν ἀγαπάτε καὶ ποῖον σεβασμὸν ἔχει πρὸς ὑμᾶς. Ἐχετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ὑγεία του εἶναι ἐπισημῆς, ὅτι ἡ ψυχὴ του εἶναι τρυφερά. Τέλος ἐνθυμεῖσθε πάντοτε πόσον τὸν ἀγαπῶ. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω ἄλλο τίποτε.

Ὁ Γουσταῦος εἶχεν ὑποσχεθῆ, καὶ λίαν εὐχαρίστος, ὅ,τι ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ, καὶ ἡ φιλικὴ του ἐπαγρύπνησις εἶχεν ἀρχίσῃ.

Σημειώσωμεν ἐν παρόδῳ, ὅτι ὁ Γουσταῦος, φύσις διακαῆς καὶ ἰσχυρά, ὑπῆρξεν ἐπὶ ἕξ μῆνας ἐμμανῆς ἐραστῆς τῆς κυρίας Δεπερέ, πρὸς τὴν ὁποίαν, ὡς ἐννοεῖται, οὐδέποτε ὠμίλησε περὶ τοῦ ἔρωτος τούτου, γεννηθέντος, ὅτε διέτριβεν ἔτι ἐν τῷ Γυμνασίῳ· ἀλλὰ, καίτοι ὁ ἔρως οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῆ, εἶχεν ὅμως ἀπομείνῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἀφοσίωσις τις καὶ σεβασμὸς βαθύς πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἥτις πρώτη συνετάραξε τὰς αἰσθήσεις του.

Ἀπέμειναν αὐτῷ ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου σχεδὸν ὅ,τι ἀπομένει ἐξ ἀρώματος, ἐξαντληθέντος ἀφ' ἑαυτοῦ. Ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ χεὶρ δὲν τὸ ἐπανευρίσκουσι πλέον, ἀλλ' αἰσθάνεται τις αὐτὸ πάντοτε, ἡδύτερον ἴσως, ἀφ' ὅτου δὲν ὑφίσταται ὄρατόν.

Δ'

Ἐπῆρχε λοιπὸν περιπαθῆς στοργὴ ἐκατέρωθεν. Ἦδη ἡ μήτηρ ὑπεχώρει εἰς τὴν γυναῖκα, ὡς πρὸ δεκαπενταετίας ἡ γυνὴ εἶχεν ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν μητέρα. Δὲν ὑπῆρχον οὔτε ὑποψία οὔτε μομφαὶ ἐν τῇ κηδεμονίᾳ τῆς κυρίας Δεπερέ· δὲν ὑπῆρχεν οὔτε αἰτία οὔτε φόβος ἐν τῇ ὑποταγῇ τοῦ υἱοῦ της. Ὅτε ὁ Ἐδμόνδος ἐγένετο ἐνήλικος, ἡ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ τῷ παραδώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του, οὗτος ὅμως τὴν ἐπέπληξεν ἠδέως λέγων αὐτῇ:

— Ἴδου ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ.

Τὸν χειμῶνα μετέβαινον εἰς τὸν χορὸν ὁμοῦ· ὁ Ἐδμόνδος ἠὲ χαριστεῖτο, βλέπων τὴν μητέρα του χορεύουσαν, αὕτη δὲ πάλιν συνεχόμιζεν εὐδαιμόνως τοὺς ἐπαίνους, ὡς τῇ ἀπηύθυνον διὰ τὸν υἱὸν της. Τὸ θέρος ἐπορεύοντο εἰς τὴν ἐξοχὴν. Περιεπάτουν τὸ ἑσπέρας ὡς δύο ἐρασταί, ἔπαινον καὶ ἐδέχοντο.

Τέλος ἡ κυρία Δεπερέ, ἥτις οὐδέποτε εἶχε ζήσῃ τὸν ἐξωτερικὸν βίον, εἶχε τὴν ψυχὴν τῆς αὐτῆς μετὰ τὸν Ἐδμόνδον ἡλικίας.

Ἐνίοτε ὁ Ἐδμόνδος παρεδίδοτο αἴφνης εἰς κλαυθμούς, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ του θὰ ἐγήρασκε καὶ θ' ἀπέθνησκεν. Ἐσυλλογίζετο τί θ' ἀπογεῖνη τότε.

Τὰ πράγματα εἶχον πάντοτε οὕτως. Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν ἐπανῆλθεν οἴκαδε, ἀφοῦ συνήνησε τὴν Ἀντανίαν.

Καθὼς ἠδυνήθημεν νὰ κρίνωμεν ἐκ τινῶν λόγων τοῦ ἡμετέρου ἥρωος, εὐκολον ἦτο νὰ ἴδωμεν, ὅτι παρὰ τὴν γυναικειαν ἀγωγὴν του, εἶχε γνωρίσῃ πράγματα τινὰ τοῦ βίου. Εἶχε συνάψῃ σχέσεις, ἃς ἡ μήτηρ του εἶχεν ἴδῃ μετ' εὐχαριστήσεως· ἐπειδὴ ὑπάρχει τι, ὅπερ ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ εὐκολία, μεθ' ἧς καὶ αἱ μᾶλλον ἐνάρετοι μητέρες οὐ μόνον παραδέχονται καὶ ἐννοοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρύνουσιν ἐνίοτε τοὺς ἔρωτας τῶν τέκνων των. Πόσοι μητέρες δὲν εἶπον εἰς τὸν υἱὸν των ἀνδρωθέντα, ἵνα προφυλαξῶσιν αὐτόν, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐκ τῶν συνήθων τοῖς νέοις ἀσωτειῶν: «Παῖζέ τα μὲ τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα κυρίαν» εἶναι ὑπανδρευμένη, καὶ δὲν θὰ σὲ ἐκθέσῃ.» Ὁ κόσμος εἶναι πλήρης τοιούτων ἀντιθέσεων.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε διέλθῃ διὰ τῆς προβλεπτικῆς ταύτης φάσεως. Ὁ Γουσταῦος ἠγάπα τὴν γυναῖκα, ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἠγάπων αὐτήν, ὀλίγον τι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Δεσωζιέ, εὐθυμον, χαρίεσσαν, πνευματώδη, πλησίον γενναίων οἴνων, μεταξύ τραπέζης καὶ κλίνης. Μόνον σχεδὸν εἰς τὰς γριζέτας ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὅ,τι ἠγάπα. Ὁ Ἐδμόνδος κατ' ἀρχὰς ἀμφέβαλλεν, ἂν αἱ γυναῖκες αὗται ἠδύνατο νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλὰ συνήνησε παρ' αὐταῖς καρδίαν, χάριν, ἀπροσδόκητόν τι. Εὐρεν αὐτάς ἀφελεστέρας γυναικῶν τινῶν μᾶλλον ἐκτιμωμένων, συμβουλευομένων μᾶλλον τὴν καρδίαν ἢ τὸν ὑπολογισμόν. Ἐγένετο μάρτυς πραγματικῶν ἐκ μέρους των θυσιῶν καὶ συνέλαβε τότε δι' αὐτοὺς ὑπόληψιν καὶ συμπάθειαν. Ἡ Νισέττα πρὸ πάντων, συνεπεῖα συμβάντος, ὅπερ θ' ἀφηγηθῶμεν ἀμέσως, ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του καὶ κατέκτησε τὴν φιλίαν του πρὸς τὴν τᾶξιν, ἥτις τοσάκις ἐσυκοφαντήθη καὶ ἡς αὕτη ἀπετέλει μέρος.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε διηγηθῆ τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖτο τὰ πάντα. Αὕτη τὸν ἤκουσεν ἐνδακρυσ καὶ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἡρωίδα. Ἡ Νισέττα ἦτο ράπτρια, ἦτο λοιπὸν εὐκολον νὰ εὕρῃ πρόφασιν τινὰ, ὅπως τὴν φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δεπερέ, ἥτις συνεπάθησε πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι γνωρίζει τὰς πρὸς τὸν Γουσταῦον σχέσεις της, συνωμίλει ἐνίοτε ὥρας ὅλας μετ' αὐτῆς καὶ τῇ εἶδιδε φιλικὰς συμβουλάς, ἃς ἡ νεανίς ἤκουε μετ' ἐνδιαφέροντος, ἐπειδὴ ὁ Γουσταῦος τῇ εἶχεν εἶπη, ὅτι ἡ κυρία Δεπερέ ἦτο μία ἀγία, αὕτη δὲ ἐπίστευεν εἰς πᾶν ὅ,τι τῇ ἔλεγεν ὁ Γουσταῦος.

Ἄλλως δέ, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἀμέ-

σως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας κατὰ ποῖον εὐμορφον τρόπον ὁ Δωμῶν ἔκαμε τὴν γνωριμίαν τῆς Νισέτας καὶ τί ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ προσκολληθῇ οὕτως εὐλικρινῶς εἰς αὐτήν.

Ἠμέραν τινὰ, συνέβη τοῦτο πρὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν, περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωίας, ὁ Γουσταῦος, ὅστις καθὼς βλέπετε, ἠγέροθη πρῶι, περιεπάτει ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν ἀνθῶν τῆς Μαγδαληνῆς. Τινὲς ἐπρομηθεύοντο τὰς ἐαρινὰς αὐτῶν ἀγοράς. Γυνὴ τις, φέρουσα κομψὸν ἔνδυμα ἐξ Ἰνδικοῦ, μικρὸν ψιθίνον πῖλον καὶ περιώμιον μερινόν, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῶν γόμφων της ἐσχημάτιζε πτυχὰς τινὰς, ἐσταμάτα ἐνώπιον ὄλων τῶν ἐργαστηρίων, ἐκάστην δὲ φορὰν ἐφαίνετο μὴ εὐρίσκουσα ὅ,τι ἐζήτηι, ἐπειδὴ μετὰ βραχείαν ἐξέτασιν ἐπανελάμβανε τὸ βᾶδισμὰ της παρὰ τὰς προσκλήσεις τῶν πωλητριῶν: «Παρατηρήσατε, ὠραῖά μου κόρη, ἐκλέξατε... Τί σᾶς χρειάζεται ;»

Μακρόθεν ὁ Γουσταῦος ἔβλεπε τὴν δύσκολον ταύτην ἀγοράστριαν, ὅτε δὲ ἔφθασε πλησίον της, παρετήρησεν ὅτι ἦτο θελκτικωτάτη. Εἶχε μεγάλους μελαγχρόους ὀφθαλμούς, ἀποκλίνοντας πρὸς τὸ πράσινον, τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ἀπόχρωσιν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ὁμοιοκαταληξία εἰς δὲν ἠξέυρω πλέον ποῖον ποιητὴν, ὅτε αὐτοσχεδίαζε στίχους εἰς τὴν ὠραίαν δούκισσαν τοῦ Νεβέρ. Εἶχε τὸ δῆμα λευκὸν ὡς τὸ γάλα, τὴν ῥίνα ἐλαφρῶς ἀνάσιμον, τὸ στόμα ἐρυθρὸν ὡς κεράσιον, δύο μικροὺς γελασίνους εἰς τὰς παρειάς, καὶ σημεῖόν τι εἰς τὴν ἀριστεράν. Ἄλλ' ὅ,τι εἶχε τὸ μᾶλλον ἀξίον παρατηρήσεως, παρὰ τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, καὶ τὰς μελαίνας ὀφρῦς, ἦτο ἡ ξανθὴ, ὡς ὁ σῖτος κόμη της, ἡ χρυσιζουσα ὡς εἰ ἡλικὴ ἀκτὶς ἐφώτιζεν αὐτὴν ἀδιαλείπτως, καὶ ἥτις, βοστρυχιμένη εἰς πλοκάμους ἐλαφροὺς περὶ τὴν κεφαλὴν της, παρεῖχεν εἰς τὴν κεφαλὴν ταύτην μικρὰν ἀπομίμησιν εἰκόνας τοῦ Βαττώ, ὅπως πρωτότυπον.

Ἐπῆρχέ τι τῆς γαλῆς ἐν τῇ εὐκινήσεια καὶ τῇ πανουργίᾳ τῆς φυσιογνωμίας ταύτης.

Ὁ Γουσταῦος, ἔστη ἀκουσίως, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ χάριεν τοῦτο πρόσωπον. Θὰ τὴν ἐνόμιζέ τις εἰκόνα, ἀσπασθεῖσαν τῆς ὀθόνης της καὶ λαβοῦσαν ζωὴν, ἵν' ἀγαπηθῇ ὑπό τινος Πυγμαλίωνος. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις ἠδύνατο νὰ εἶναι δεκαοκτῶ ἢ δεκαπέντε τὸ πολὺ ἑτῶν, ἦτο βραχεῖα, γελόεσσα, δυσπειθής, ἔξυπνος, φιλάρεσκος.

Ὅτε, δισταζουσα οὕτως, ἀφίκετο εἰς τὰ τελευταῖα ἐκθέματα τῆς ἀγοράς, ἐσκέφθη ἀναμφιβόλως, ὅτι ὤφειλε ν' ἀποφασίσῃ, καὶ ἔστη ἐνώπιον ἐμπορίου, ἐχούσης οὔτε καλλιτέρας οὔτε χειροτέρας προμηθείας τῶν ἄλλων.

Ὁ Γουσταῦος ἔστη ὡσαύτως, ὡς θέλων ν' ἀγοράσῃ τι.

— Πόσον αὐτὴ ἡ τριανταφυλλιά; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἐκτείνουσα τὴν μικρὰν χειροκτοφύρον χεῖρά της πρὸς ἐν τῶν συμμετρικῶς τοποθετημένων ἀνοδο-

χείων και διὰ τόνου φωνῆς ἀρμονικωτάτης.

— Σαράντα σολδία, ἀπεκρίθη ἡ ἔμπορος.

— ὦ, πόσον ἀκριβᾶ! ἀνέκραξεν ἡ γριζέττα.

— Εἶναι τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα ποῦ ἔχομεν, εὐμορφὸ μου κορίτσι. Κύτταξε αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα καὶ αὐτὰ τὰ λαμπρὰ μπουμπούκια, ποῦ θ' ἀνοίξουν σὲ δυὸ μέραις! Θὰ ἔχῃς τριαντάφυλλα ὅλο τὸ καλοκαίρι ἀπὸ αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιᾶ.

— ὦχ, ἀφινέ με ἡσυχὴ ἔχεις ἀσβέστη εἰς τὸ βάθος τῆς γάστρας σου. Θὰ ξηρανθῇ σὲ δεκαπέντε μέραις.

— Θέλεις νὰ σοῦ τὴν ξεφυτέψω; Ἀσβέστη σταῖς τριανταφυλλιαῖς μου; Τί λές, μικρὴ μου κυρία; Ἐπειτα, νὰ καὶ ἄλλαις, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι, καθὼς γι' αὐτήν.

— Ὅχι, αὐτὴν θέλω ἐγώ· ἀλλὰ δὲν δίδω σαράντα σολδία.

Ὁ Γουσταῦος ἤκουε τὸν διάλογον τοῦτον.

— Καὶ πόσα δίνεις τοῦ λόγου σου, νὰ διουῖμε;

— Εἴκοσι σολδία.

— Δόσε τριάντα καὶ πάρε τὴν.

— Ὅχι.

— Σὲ βεβαιῶνω, ὠραία μου κόρη, ὅτι ἂν δώσης ὀλιγώτερο ἀπὸ τριάντα σολδία, ζημιῶνω.

— Τότε φεύγω. Δὲν θέλεις;

— Ἀδύνατον.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔκαμεν ἕν βῆμα, ὅπως ἀπομακρυνθῇ.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε τότε ὁ Γουσταῦος, ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν, θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν ῥοδὴν, τὴν ὁποῖαν τόσον πολὺ ἐπιθυμεῖτε;

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν εἰμπορῶ νὰ δεχθῶ, διότι δὲν σᾶς γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἐρυθρῶσα ἡ Νισσέττα.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, θὰ γνωρισθῶμεν.

— Μοῦ προτείνετε συμφωνίαν;

— Παντάσῃ· τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ παρὰ τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν ῥοδὴν καὶ ἄλλα ἄνθη, ἐὰν ἄλλα ἄνθη σᾶς ἀρέσκωσι.

Ἡ Νισσέττα παρετήρησε τὸν Γουσταῦον μειδιῶσα· ἡ ἔμπορος τῇ ἔνευσε νὰ συναινέσῃ.

— Ἄς πληρώσωμεν ὁ καθείς μας τὸ ἥμισυ, εἶπεν ἡ Νισσέττα.

— Ὅχι, υπέλαβεν ὁ Γουσταῦος· ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν ῥοδὴν· αὐτὸ δὲν θὰ μὲ καταστρέψῃ. Πρέπει νὰ σκεφθῆτε, ὅτι δὲν θὰ πιστεύσω ὅτι θὰ ἔχω ἀπαίτησιν τινα εἰς ἀντάλλαγμα μιᾶς ῥοδῆς τεσσαράκοντα σολδίων.

— Ἄς εἶναι, δέχομαι, εἶπεν ἡ Νισσέττα. Δόσε μου τὴν τριανταφυλλιᾶ σου, κυρά.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ἡ ἔμπορος.

Καὶ ἔδωκε τὸ δοχεῖον εἰς τὴν Νισσέτταν, λαβοῦσα αὐτὸ εἰς τὸν βραχίονά της.

— Θὰ παραγγείλω νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν σας, εἶπεν ὁ Γουσταῦος.

— Εἶναι περιττόν.

— Ἀφήσατέ με τότε νὰ τὴν φέρω ἐγώ.

— Ὅχι, θέλω νὰ τὴν φέρω μόνη μου.

— Κατοικεῖτε ἴσως μακρὰν;

— Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Γοδῶ.

— Ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Ἐδέχθην εὐχαρίστως τὸ δῶρόν σας, ἡμπορῶ νὰ δεχθῶ καὶ τὴν συνοδίαν σας.

Οἱ δύο νέοι, συνδιαλεγόμενοι, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν Γοδῶ.

[Ἐπειτα συνέχισα]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Καὶ Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ῥωσικὸν Διήγημα.

[Συνέχισα]

Β'

Διέτριψεν ὁ κύριος εἰς Πετρούπολιν περὶ τὸ ἔτος. Πρὸς τὴν κυρίαν ἔγραψε συχνά, ἀλλὰ αἱ εἰδήσεις ἐκεῖναί σπανιότατα ἀφικνοῦντο μέχρι τῶν ὑπηρετῶν. Μίαν μόνην φορὰν ἦλθεν ἐπιστολὴ τοῦ Νικόλα πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ὡς ὅλοι οἱ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀπλοῖ ἄνθρωποι, ἦτο ἀγράμματος, καὶ ἴσως πολὺ φροντίδας καὶ δαπάνην θὰ ἐστοίχισεν εἰς αὐτὸν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη! Ἐγραφε λοιπὸν: «Ἄρρωσθῶ, σκελετίζομαι, ἔχε ὑπομονή, παρακάλεε τὸν Θεό — ἡ μοῖρά μας εἶνε τέτοια...»

Πολλὰς ἀγρόπνους νύκτας, κατόπιν ἐργασίμου ἡμέρας, διετέλει κλαίουσα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἡ φιλάσθενος σύζυγός του... Ἀπέκρυπτε δὲ πάντοτε εἰς τὴν θυγατέρα της τὰς πικρίας της.

— Ἄς μὴ γνωρίζῃ αὐτὴ τοῦλάχιστον, ἔλεγεν, ἐνόσφ ἀκόμη εἶνε μικρὰ καὶ ἄπειρος, ταῖς πικρίας καὶ τὰ φαρμάκια ποῦ τραβοῦν οἱ δούλοι. Ἄς χαίρεται καὶ ἄς ζῇ ἄν ἐλεύθερο παιδί τοῦ Θεοῦ.

Δύο μῆνας μετὰ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ Νικόλα, ἔγραψεν ὁ αὐθέντης πρὸς τὴν κυρίαν, ἵνα τῇ στείλῃ ἄλλον ἄνθρωπον, διότι ὁ θλαμηπόλος του, βεβακχευμένος ὢν, ἐκρύωσε καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Αὐτὴ ἡ Εἰρήνη ἦλθε πρὸς τὴν πρῶην θλαμηπόλον, ἵνα τῇ ἀναγγείλῃ τὴν εἶδησιν ταύτην, ἀλλ' ἐκείνη ἐνώπιον αὐτῆς οὐδ' ἔκλαυσε κἄν, ἀλλ' ἐγένετο ὡχρὰ καὶ ἐπρόφερε μόλις ἀκουσθεῖσα:

— Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἀνέπαυσε, Κύριε, τὴν ψυχὴν του. Σ' εὐχαριστῶ, Πλάστα μου!

Ἡ Εἰρήνη οὐδὲν ἄλλο ἠδυνήθη νὰ εἶπῃ, καὶ μόνον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν της καὶ ἐξῆλθε τῆς καλύβης, ἀκολούθως δὲ καὶ πρὸς τὴν κυρίαν καὶ εἰς ὅλον τὸ χωρίον διηγῆθη, ὅτι ἡ σύζυγός τοῦ κομμωτοῦ οὐδέποτε ἠγάπησε τὸν ἄνδρα της, καὶ ἄμα ἐκεῖνος ἀπέθανεν, αὐτὴ ἤρχισε μάλιστα νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν.

Ἦκουσαν αὐτῆς οἱ ἀγαθοὶ χωρικοί, καὶ — οἱ μὲν ἔντιμοι — σιωπῶντες ἀπέ-

στρεψαν ἀπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, οἱ δὲ κουφότεροι καὶ χαμερπέστεροι, ἐπεκρότησαν μάλιστα καὶ ἤρξαντο ἐκπληττόμενοι.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ αὐθέντου καὶ τοῦ συζύγου της, ὁ βίος τῆς πρῶην ἀρχιθαλαμηπόλου κατέστη ἐπὶ μᾶλλον ἀηδέστερος. Λέγεται, ὅτι πολλάκις ἡ Εἰρήνη καὶ ἐνώπιον τῶν χωρικῶν τὴν ἔδερν. Ἀλλ' εἶχεν ἤδη αὐτὴ τὸν θησαυρὸν αὐτῆς, ὃν προήσπιζεν ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς σαρκὸς καὶ τοῦ αἵματός της.

Ἐνόει, ὅτι ἡ Εἰρήνη ἦτο ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ τὸ μέγιστον τῶν κακῶν εἰς αὐτήν, καὶ τὸ μέγιστον αὐτὸ κακὸν δι' αὐτήν ἦτο: νὰ κακοπάθῃ ἡ Μάσσα της. Καὶ λοιπὸν ἔκαμεν, ὅπως κάμνουν τὰ πτηνὰ ἀπέναντι τοῦ κυνηγοῦ καὶ περιδονίζεται καὶ κραυγάζει καὶ κινεῖ τὰς πτέρυγας της εἰς τὸ κενόν — ὅπως ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπὸ τῆς φωλεᾶς της ἐν ἡ διαμένουσιν οἱ νεοσσοὶ αὐτῆς... Ἄς πυροβολήσουν ἐμένα, ὡς νὰ θέλῃ νὰ εἰπῇ, καὶ ἄς μὴ πειραχθοῦν τὰ πουλάκια μου — ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρός μου.

Παρῆλθεν ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ θέρους — καὶ οὐδεὶς οὔτε ἐσκέφθη ποτὲ περὶ τῆς Μάσσης. Ὀλην τὴν μοχθηρίαν τῆς Εἰρήνης ὑφίστατο ἡ ἀσθενὴς θλαμηπόλος ἀγογγύστως... Καὶ τί καὶ τί δὲν ἐπέβαλλεν αὐτῇ, ὅπως βασάνους δὲν ὑπέμενε καὶ ὅποια ἀδικήματα κατὰ τὴν ἐργασίαν δὲν ὑπέστη! Καὶ ὅλα αὐτὰ, ὅπως καταθλίβων αὐτὴν ὁ ἐχθρὸς μὴ λάθῃ καιρὸν καὶ ἀνακαλύψῃ τὴν φωλίτσαν της, καὶ καταστρέψῃ τὸ τεκνίον της. Οὐδέποτε ἠναντιοῦτο, οὐδέποτε κατεφέρετο κατὰ τῆς βασανιστρίας της. Διὰ τοῦτο ἠῤῥα-νεν ὠραζομένη ἡ Μάσσα της. Εἰς ὅλα προφθάνει ἡ κορκίς αὐτῆς, εἰς τὸν μὲν προσφέρει ἐκδουλεύσεις, τὸν ἄλλον περιποιεῖται, ἄλλου κινεῖ τὸν γέλωτα, τὸν διασκεδάζει, ὥστε ἐκεῖνος ἐκ τοῦ γέλωτος, νὰ λησμονῇ τὰς θλίψεις του!

Καὶ ὅμως ἀφίκετο καὶ μέχρις αὐτῆς ἡ ἀπεινὴς τῶν εἰλώτων μοῖρα.

Ἦτο Ἰούλιος μῆν, ἔτε ὅλοι οἱ καλλίτεροι ἀμανίται καὶ τὰ ἄνθη ὠριμάζουν. Ἡ πρῶην ἀρχιθαλαμηπόλος ἐπορεύετο πανταχοῦ ὅπου καὶ ἂν ἐστέλλετο δι' ἐργασίαν, ἡ δὲ Μάσσα, ἐλευθέρω περιήρχετο, ὅτε μὲν τὸ πεδίον, ὅτε δὲ τὸν λιμῶνα, καὶ ἄλλοτε ἤρχετο εἰς τὸ ἔλος.

Κατὰ δυστυχίαν, μεγάλη ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀμανιτῶν. Ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες δὲν ἐπρόφθανον νὰ τὰς συναζοῦν! Μάλιστα δὲ οἱ μουζικοὶ μετεκόμιζον αὐτὰς δι' ἀμαξῶν ἐκ τοῦ δάσους. Καὶ τηγανιτὰς καὶ βραστὰς καὶ ἐντὸς πλακουντίων ἐμαγείρευον καὶ ἔτρωγον, καὶ ξηρὰς καὶ ἀλμυρὰς, ὀλοκλήρους σωρούς καὶ δὲν κατῶρθον νὰ συγκομίσωσι πάντας. Ἦκουσε περὶ τούτου ἡ κυρία, καὶ ἠδημόνει ἤδη διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ συζύγου της. Καὶ ἰδοὺ ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν της νὰ ὑπάγῃ μετὰ τοῦ γυναικείου αὐτῆς ἐπιτελείου πρὸς συλλογὴν ἀμανιτῶν. Ἐξευξάν

λοιπόν τρία άμαξία, έθεντο εἰς αὐτὰ καὶ ὑπηρετρίας, καὶ κορασιδὰς, καὶ πλυντριάς μετὰ διαφόρων σακκουλίων καὶ κανίστρων καὶ ἐξέκριναν πρὸς τὸ δάσος!...

Παρὰ τῆ δεσποίνης, ἐν ἀναπαυτικωτέρῃ άμαξίῃ, ἐκάθηνεν ἡ Εἰρήνη. Ἐφθασαν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἡ άμαξία ἐστάθη παρ' αὐτῆ τῆ άμανιτοφόρῳ θέσει. Οἱ άμαξηλάται ἦσαν ἤδη προειδοποιημένοι, καὶ πρὸ μιᾶς σχεδὸν ἐβδομάδος εἶχον τοποθετήσει περὶ τὴν θέσιν ἐκείνην φύλακας, ὅπως ἐμποδίζωσι τοὺς χωρικοὺς νὰ συλλέγωσι τοὺς άμανίτας πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς δεσποίνης.

Κατῆλθεν ἡ κυρία τῆς άμαξίης τῆς, παιδρῶς γελῶσα. Ἡ Εἰρήνη πρὸ αὐτῆς ἐπήδησεν ἔξω, κρατοῦσα δύο κανίστρα καὶ μετὰ τῶν συνοδευόντων αὐτὰς ὑπηρετῶν ἐβοήθησε τὴν κυρίαν νὰ ἐξέλθῃ. Μεγάλως ἤρεσεν αὐτῆ τὸ δάσος. Περιπάτησε, περιεπάτησε, συνέλεξεν άμανίτας, ἐκάθηνεν ἐπὶ τοῦ χειλοῦς αὐλάκος, ὅπως ἀναπαυθῆ καὶ ἐγένετο σύννους. Αἰφνης ἀκούει ὅτι ᾄδει τις διὰ λεπτῆς φωνῆς — πόσον ὠραία ᾄδει!

— Ποιὸς τραγουδεῖ, Εἰρήνη; ὡς ἀφηνουμένη, ἐρωτᾷ.

— Δὲν ἤξεύρω!... Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦνε κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους, διότι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας... δὲν ἔχουν δουλειὰ ἐδῶ... λέγει ἡ Εἰρήνη, καὶ γνωρίζει πολὺ καλά ὅτι πρὸ τοσοῦτου καιροῦ ἐφύλαττον τὸ δάσος ἐργάται καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπον νὰ πλησιασῇ.

Ἡ δέσποινα ἐλησμόνησε τοὺς άμανίτας.

— Ὅδηγησέ με, λέγει, ἐκεῖ, τοῦλάχιστον ἐπάνω στῆ φωνή... Θέλω νὰ ἰδῶ ποιὸς τραγουδεῖ!..

Ἐνῶ ἡ ἰδία... τὴν σύρει πρὸς τὴν φωνήν. Ἡρξάντο κατερχόμενοι, τὸ ἔδαφος καθίσταται βορβορώδες καὶ καθ' ἕκαστον βῆμα τῆς νεφελώδους δεσποίνης οἱ πόδες αὐτῆς βυθίζονται εἰς τὸν πηλὸν ἐσχημάτιζον λάκκους ὀπισθεν αὐτῆς, παρεμφερεῖς πρὸς φρέατα.

— Δὲν θὰ βλάβῃ τῆ λεπτὴν ὑγεία σας νὰ περπατῆτε μέσα ἔς αὐτὸ τὸ βοῦρκο! μορμουρίζει ἡ Εἰρήνη. Ἐνῶ καὶ αὐτῆ ἡ ἰδία μετὰ κόπου δύναται νὰ βαδίσῃ.

— Νὰ ἔξέρω καὶ τί, ἀλλὰ θὰ μάθω ποιὸς τραγουδεῖ! ἀποκρίνεται ἡ δέσποινα ἀσθμαίνουσα, καὶ προχωρεῖ.

— Τί ὠραία τραγούδια! Ὀθαρρεῖς πῶς ξανανηρόν, καὶ τὰ παιδικὰ καὶ κοριτσιστικά μου χρόνια φαίνονται πάλι μπροστά μου.

Ἀγανακτεῖ καὶ λυσσᾷ ἡ Εἰρήνη, προχωρεῖ ὅμως πάντοτε καὶ ὑποστήριζει τὴν κυρίαν τῆς. Ἐπροχώρησαν, ἐπροχώρησαν καὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἀδιάβατόν τι ἔλος, ὅπου ἀμφότεραι σχεδὸν μέχρις ὀσφύος ἐβυθίσθησαν. Ἡ κυρία οὔτε κἂν ἐπρόσεχεν εἰς τὸν πηλὸν καὶ τὴν ὑγρασίαν. Ἡ φωνὴ ἀντηχεῖ δύο βήματα ἀπωτέρω. Ἐπάτησεν ἡ δέσποινα ἐπὶ σεσηπτότος κλάδου, ὅστις ἔκειτο ἐν τῷ βορβορῷ ὀλοτελῶς σχεδὸν σεσαθρωμένος· ὁ κλάδος ἔτριξεν, ἐκείνη ἔβαλε κραυγὴν καὶ τὸ ᾄσμα

διεκρότη. Προῦχώρησεν ἡ κυρία ἐν ἀκόμῃ βῆμα καὶ εἶδε πρὸ αὐτῆς ἐλώδες νησίδιον· ἐπὶ τοῦ νησιδίου τούτου κάθηται κορασίς—ὠραία, φαιδρά· φέρει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐξ ἀνθέων καὶ ἐν μικρῷ καλάθῳ άμανίτας. Κάθηται ἡ κορασίς, παρατηρεῖ τὴν κυρίαν καὶ μειδιᾷ.

— Ἄχ τί ὠραία! — ἀνεφώνησεν ἡ δέσποινα. Ἄν ζωγραφιά! Τίνος εἶνε;

— Εἶνε ἡ Μάσσα, ἡ κόρη τῆς γυναίκας τοῦ Νικόλα.

— Τί ὠραία! Πῶς ἔτυχε ἐγὼ νὰ μὴ τὴν ἰδῶ καμμιά φορά;

— Γιατί ἡ μάνα τῆς τὴν κρύβει καὶ τὴν φυλάγει παραπολὺ — γιὰ τοῦτο δὲ καὶ διὰ τῆς βίας θὰ σηκωθῇ νὰ πάῃ σὲ δουλειὰ· ὅλο μὲ τὴν κόρη τῆς καταγίνεται. Σοῦ εἶνε ὅμως κί' αὐτὸ ἕνα κακομαθημένο στὰ χᾶδια καὶ ἄγριο κορίτσι, ποῦ δὲν ἐμεταγίνηκε — τὸ βλέπετε καὶ μοναχὴ σας ποῦ γυρίζει μόνο του, καὶ κυττάζει τὴν εὐγενεία σας, χωρὶς κανένα σεβασμό. Εἶδες τὴν πετοῦν ἡ μάτάρης τῆς!

Ἡ κυρία ὡς νὰ μὴν ἀκούῃ τὴν Εἰρήνην:

— Πῶς σὲ λέγουν, κορίτσι μου; τῆ λέγει.

— Μάσσα.

— Ἐλα ἐδῶ.

— Ἀμέσως. Νὰ μαζέψω τὰ λουλούδια μου.

Ἡγέρθη ἔφερε χιτῶνα λευκότατον καὶ σαραφάνιον (ἐσθῆς) ἐρυθροῦν, — καὶ ἦτο ἀπαράλλακτον ἀνθύλλιον! Ἡ δέσποινα τὴν παρατηρεῖ καὶ τὴν καμαρόνει.

Ἡ Μάσσα κατεσκεύασε δέσμην ἐκ τῶν κρίνων, οὓς εἶχε δρέψει καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν κυρίαν.

— Θέλεις, τῆ λέγει, λουλούδια, θείτσα;

— Μωρὴ σύ, ἀνόητη! — τὴν ἐπιπλήττει ἡ Εἰρήνη. Ποῦ τὴν ἤρρες γιὰ θεῖά σου; Δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε ἡ κυρία; Πρέπει νὰ τῆς κάμῃς μετάνοια.

Ἐδειλίασεν ἡ κορασίς ἐκ τῆς ἐπιτημίσεως ταύτης, ἀφῆκε νὰ πέσωσι τὰ ἄνθη ἐκ τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἐχαμήλωσε τὰ μάτάκια τῆς.

— Σὺ ἐτραγουδοῦσες; ἠρώτησεν ἡ κυρία.

— Ἐγὼ.

— Καὶ ποιὸς σὲ ἔμαθε;

— Μοναχὴ μου. Ἀκούω τοὺς ἄλλους ποῦ τραγουδοῦν καὶ ἔμαθα κ' ἐγὼ.

— Μοῦ λὲς καὶ μὲνα ἕνα τραγουδάκι;

— Γιατί ὄχι; ἀποκρίνεται ἡ Μάσσα.

— Πᾶμε ἀπάνω, ἐδῶ κάνει ὑγρασία, λέγει ἡ κυρία.

— Τί θέλετε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ βάλτο νὰ λερῶνεσθε· ἐλάτε νὰ σᾶς πάγω ἐγὼ ἀπὸ τὸ καλὸ μέρος, ἐγὼ ἐδῶ πέρα γνωρίζω τὸν τόπο.

Καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἡ κυρία δὲν ἀφινεν αὐτὴν ἀπὸ σιμά τῆς, καὶ τὸ ἐσπέρας δὲ ἀπεφάσισε νὰ τὴν συμπαρκαλῶθῃ εἰς τὸν θάλαμόν τῆς.

Ἐρρίγησεν ἡ σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ ὅταν τῆς εἶπον ὅτι ἡ κυρία ἀπήτησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς! Ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς Μάσσας τῆς, τὴν

ἐνηγαλίσθη καὶ τὴν κλαίει ὡς νὰ ἔκλαιε προσφιλῆ νεκρὸν. Περὶ τὴν κυρίαν δεσπόζει ἡ Εἰρήνη· θὰ φεισθῇ τάχα ἐκείνη τὸν θησαυρὸν τοῦ ἐχθροῦ τῆς!

Ἐκλαυσεν ἡ τάλαινα μήτηρ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀφῆκαν νὰ ξεθυμάνῃ. Τὴν ἐβίασαν ν' ἀπέλθῃ πρὸς τὴν κυρίαν. Ἐλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Μάσσαν, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἀνεχώρησε.

— Νὰ, τῆς λέγει ἡ κυρία, νὰ ποῦ σεῖς πάντα παραπονιέσθε· ὅλο λέγετε πῶς δὲν σᾶς ἀγχοῦμε, καὶ μεῖς, ὄχι μόνο σᾶς συγχοῦμε, ἀλλὰ φροντίζομε ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ σας. Ὁ ἄνδρας σου ἦτανε μπεκορῆς, ἀπέθανε, ἄφισε τὸν ἀφέντη του σὲ ξένο μέρος χωρὶς ὑπηρετῆ· καὶ δὲν θέλω νὰ εἰπῶ καὶ ταῖς δικές σου ταῖς δουλειαῖς ἐδῶ. Καὶ ὅμως ἐγὼ θέλω τὸ καλὸ τῆς κόρης σου — ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ μὲνη κοντὰ μου, ὥσπου νὰ μάθῃ δουλειαῖς, νὰ τὴν κάμω θαλαμηπόλον μου!

Ἄν ἤξευρεν ἡ δέσποινα ὀπόσων δακρύων καὶ πικριῶν ἐστοίχιζεν ἡ εὐνοια αὐτῆ εἰς τὴν καρδίαν τῆς δυστυχοῦς μητρὸς, ἀνυμφιόλως θὰ παρητεῖτο αὐτῆς. Καίτοι διεφθαρμένη οὖσα ἐκ τῶν θωπειῶν καὶ κολακιῶν ἡ κυρία, πράγματι ὅμως δὲν ἦτο κακῆ.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ ὑπηρεταὶ μετὰ τῶν κυρίων οὐδὲν κοινὸν εἶχον, οὐδ' ἐτόλμων ν' ἀντιλέγωσιν εἰς τι. Ἡ δυστυχὴς σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ κατέστη ὠχρὰ, ὑπεκλίνατο ἐδαφιαίως, εὐχαριστοῦσα διὰ τὴν εὐνοίαν, σιωπῶσα δὲ καὶ κλονιζομένη, ἐξῆλθεν.

Εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιδῶν ἀνεμνον ἤδη αὐτὴν αἱ ὑπηρετρία. Ἀπασαὶ ἠγάπων αὐτὴν, διότι ἐνόσω ἐκείνη προῆδρευεν αὐτῶν, ἔζων ἡσύχως καὶ ἀνέτως.

— Λοιπὸν; λοιπὸν; τὴν ἐρωτοῦν διαδοχικῶς.

— Μοῦ ἐπῆρε τῆ Μάσσα μου γιὰ δοῦλα: ὡς κοιμωμένη ἀπεκρίθη ἡ σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ· καὶ κλίναςα ἐπὶ καλαθίνου κιβωτίου ἐλιποθύμησεν.

Ἐπὶ μακρὸν ἐρράντιζον αὐτὴν μὲ νερόν αἱ κορασιδές· ἐπὶ τέλους συνῆλθεν, ἠγέρθη καὶ ἐπρόφερον ἠρέμα:

— Τὰ μάτιξ σας καὶ τ' ὄρφανό, κορίτσι μου — ἔχετέ το ἐννοια νὰ μὴν κακοπάθῃ τὸ παιδί μου...

Ἀκολουθοῦς ἀπεχαιρέτισεν ἀπάσας καὶ ἐξῆλθεν ἡσύχως. Πῶς διήλθε τὴν πρώτην νύκτα ἐν τῇ ἐρημωθεῖσῃ καλύβῃ, ἀνευ τῆς θυγατρὸς τῆς, μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει καὶ τὸ προσκεφάλαιόν τῆς. Ἄλλ' ἔκτοτε ἡ σύζυγος τοῦ κομμωτοῦ ἤρξατο ἐπὶ μᾶλλον φθίνουσα.

1. Μεγίστην ἐθεώρουν εὐτυχίαν οἱ δυστυχεῖς εἰλωτες προσερχόμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δεσποτῶν, ἀπαλασσομένοι οὕτω τῶν ἀναγκαστικῶν ἐργασιῶν, ἃς τοῖς ἐπέβαλον οἱ δεσπόται. Σ. Μ.

[Ἐπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.